

Miért nem teljesítenek már a koboldok kívánságokat

Nem titok ez a történet, azonban senki más nem mesélheti el, csak a koboldok és én. Hosszú szomorúság vár arra, ki megszegi, hacsak meg nem dermed a nyelve, mielőtt belekezdene.

Gondolom, tudjátok, hogy a koboldok bárhol ott tudnak teremni, ahol csak akarnak. Igen ám, de csak ott, ahol már jártak. Hiába hallottak már akár Magyarországról is, nem képesek, hipp-hopp ideruccanni. Kíváncsi természetük azonban vágyik az ismeretlen helyek után, s ezt csak egyféleképpen valósíthatják meg: potyautasként. Utazók bőröndjébe, kabátzsebébe, kapucnijába vagy kocsik csomagtartójába bújnak. Megtehetik, a hazafelé útért nem kell aggodalmaskodniuk, az már tényleg csak hipp-hopp.

Valószínűleg így találkozhattam én is egygel. Egy barátom járt Írországból. Mikor hazajött, meghívott magához megkóstolni a jó kis ír whiskyt, amit hozott. Hosszú úti beszámolója alatt tisztességesen az üveg fenekére néztünk, így a végén már a padlón gurultunk a nevetéstől a brit viceken. A sarokban ülve kacagtam álomba magam.

A szőnyegen fekve ébredtem reggel, s ott kuporgott az orrom előtt egy kobold. „Ez volt ám az erős whisky!”, gondoltam magamban. Felültem, s alaposan megdörgöltem a szemem. Ő azonban még mindig ott ücsörgött. Miután hiába várt arra, hogy elhiggyem, nem csak káprázat, megszólalt:

– Teljesítem három kívánságodat.

Olyan jókedvre derített ez a furcsa helyzet, hogy hirtelen lényegtelenné vált, valóságos és lehetséges ez az egész, vagy nem. Kissé morcos volt a stílusa, ezért én is enyhén kötekedőre vettem a figurát:

– Hát ezt meg mivel érdemeltem ki?

– Elfogtál, majd szabadon engedted.

– Én??? – kerekedtek el a szemeim.

– Talán nem te szorítottál be a hátaddal a sarokba? S miután hosszan könyörögtem, s böködtelek, meg pizskáltalak, végül félredőltél, hogy kiszabadulhassak, ez sem te voltál?

Kezdett összeállni bennem a kép az éjszakáról:

– Ó jaj! Ne haragudj rám! Eszemben sem volt elfogni téged! Észre sem vettelek, teljesen véletlenül kerülhettél a hátam mögé, mikor a sarokba ültem. Aztán meg valószínűleg eldőltem álmomban, így hát a megszabadulásodról sem igen tudtam.

A kobold hümmögött egy sort, erősen fontolgatta a dolgot.

– Az mindegy! Nem számít a szándékod! A dolog megtörtént, jár a három kívánság!

Az előbb, mintha azon duzzogott volna, hogy teljesítenie kell három kívánságot, most meg mintha azon zsörtölődne, hátha mégsem kell.

– Jó, jó, csak hadd gondolkozzak! – nyugtatgattam.

– Azt lehet – s türelmesen fürkészte elrédő tekintetemet. Sokat nem tépelődtem, valahogy a mélyemből könnyedén bukkant elő a válasz:

– Semmim sincs, mi többet akarhatnék ennél?

Most aztán a koboldnak esett le az álla. Tekergette a fejét, vakargatta a füle tövét, sűrűn vágta a grimaszokat, de talpraesett egy szerzet volt, így hát csak kitalálta mit kezdjen velem:

– Frappáns a gondolatod, szó se róla, de nem úszod meg ennyivel. Nem kell szavakba öntened a vágyaidat ahhoz, hogy egy kobold tudomást szerezzen róluk – nagyon röviden felkacagott, majd hirtelen merev és átható tekintettel szinte felnyársalt. Nem éreztem semmit, de szememnyi kétségem sem volt abban, hogy a zsigereimben meg a gondolataimban vágkál.

– Már találtam is valamit! – cinkosan hunyorgott. – Te nagyon nem szeretsz dolgozni. Hát persze! Ki szeret? De szeretnéd tudni, hogy holnap is lesz ételed, italod, öltözőked s fedél a fejed fölött. Ne szégyelld, teljesen természetes óhaj ez, s nem is nagy kunaszt teljesíteni.

– Ne! Ne! Ezt ne tedd! – tiltakoztam erőteljesen, miközben a gondolatokat próbáltam rendezni magamban, hogy mitől is érzem rossznak az ötletet. – Elvennéd tőlem az elvégzett munka, a megoldott feladat, az elkészült alkotás elégedettségét... Elvennéd tőlem a választ a kérdésre, hogy evilágra való vagyok-e... Elvennéd tőlem a tennivalót, pedig a semmittevés csak akkor édes, ha volna mit tenni.

Néhány sor hümmögés, majd újabb belém pillantás.

– Á, á! Azt hiszem, megvan. Te szoktál néha irogatni.

– Igen... igen – erről keveseknek beszéltem, mert mindig zavarba jövök, ha szóba kerül, mint most. – Néha jönnek a gondolatok, aztán kedvem szottyán lefirkálgatni – próbáltam elbagatellizálni a dolgot. Hiába.

– Jó lenne, mi, ha sokan olvasnák ezeket? S ha meg is értenék, ha tetszene is nekik, jó lenne, ugye? Ha sok nyelvre lefordítanák, ha sikeres lenne, na mit szólsz?

– Jaj, nehogy ez ügyben valamit is tegyél! Sosem fogom megtudni, hogy az a siker az enyém, vagy a varázserődé. Persze, hogy szeretném mindazt, amit elmondtál, de azt az írásaimnak maguknak kell elérni, nem egy kedves kis lény hókuszpókuszának. Ha meg nem érnek semmit a gondolataim, inkább ne erőszakoljuk rá az emberekre! OK?

– Jó, jó, jó. – Újabb hümmögés és vizslatás. – Ó! ... Lám, lám... Egy lány! Nem szeretnél semmit sem jobban, minthogy az a lány téged szeressen. Mm. A kedvenc varázslatom! – s már kezdi is széles, teátrális mozdulatát.

– Ne! Ne! – rá kellett kiáltanom, hogy kizökkentsem a szerepéből, s már kevésbé értetlenül nézett rám, inkább megadóan várta a magyarázatomat. – Engem kell, hogy megszeressen, önmagamért, az egyéniségemért. Ha ezt nem tudom elérni, s varázserődet kérném hozzá segítségül, az azt jelentené, hogy erőszakkal elveszjük a szabad akarátát, a szabadságát. Ezzel aztán az igazi lélettől is megfosztjuk, s a puszta létezés szomorú posványába taszítjuk. Ezt senkinek se kívánhatom, nemhogy annak, akit a legjobban szeretek.

A kobold kissé bánatosan nézett maga elé, de aztán felülkerekedett benne az igaz kópé énje. Széttárt karokkal, vállát vonogatva nézett rám. Huncut mosollyal esetlenül meghajolt, majd intett, s a felröppenő csillámpor-felhő leple alatt eltűnt. Azon kaptam magam, hogy még a csillogó köd elillanása után is vidáman integetek utána.

Egyenesen a koboldkirályhoz ment, hiszen be kellett számolniuk minden egyes teljesítetlen kívánságról (eddig nem sok ilyen lehetett, legalábbis én egyről sem tudok). Elmesélte a beszélgetésünket. A király egy álló éjszakán át gondolkozott a dolgon, majd másnap kihirdette új rendeletét. A koboldoknak ezentúl tilos kívánságokat teljesíteni, helyette ezt a történetet kell elmesélniük az embereknek.

Ha nekem nem hiszed, hogy így volt, fogj meg egyet
közülük, s meglátod, ő is így meséli majd.